

РЕШЕНИЕ

№ 6410

гр. София, 24.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12824** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Г. А., роден на 21. 01. 1997 г. в Б., гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ДАБ „Военна рампа“, против решение № УПВ4 –14.10.2024г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал. 1 във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Правят се възражения, че административният орган необосновано не кредитира факта, че причините за напускане на страната на произход са свързани със системната невъзможност държавата да гарантира правата на гражданите в пълен размер. Редовното правителство е напуснало Б., като управлението понастоящем е под контрола на временно правителство и на военните сили. Ситуацията е неспокойна и непрекъснато се променя. Налице са основателни опасения за живота и сигурността на всяко цивилно лице, ако бъде върнато в Б., поради което счита, че са налице предпоставките на закона за предоставяне на закрила. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. Л. М. Д., назначена по реда на ЗПП. Правят се възражения и за

нищожност на решението, с мотив, че при така изложената бежанска история е следвало да се произнесе председателят на ДАБ на основание чл. 75 от ЗУБ.

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт П., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Жалбоподателят е влязъл в страната с работна виза, което значи, че е мигрант, а не бежанец по смисъла на ЗУБ. Смята, че решението е правилно и законосъобразно.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № В – 13 – 1162/03. 10. 2024 г. на РПЦ – С., подадена от Г. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б., роден на 21. 01. 1997 г. в [населено място], Б., етническа принадлежност - бангладешец, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение — неженен. Личните данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На датата на регистрацията на чужденеца са връчени Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България.

Проведено е интервю, за което е съставен протокол с рег. № УП – 7102/03.10.2024г. По време на интервюто Г. А. е заявил, че е напуснал Б. с паспорт и виза „С“ за България. Влязъл легално на 07. 06. 2024 г. с работна виза за 3 месеца, но никой от фирмата не го посрещнал и затова отишъл в друга фирма, заедно с негов приятел. Работил месец и половина и поискал съдействие за удължаване на срока на визата, но след консултация с адвокат установил, че не е възможно срокът да се продължи. С помощта на пакистанец стигнал до границата със С., с цел продължаване към Италия. Преценил, че е опасно, понеже го оставили в гората и се върнал в С., където полицията го задържала. Крайната цел на пътуването му била Италия. Не е подавал молба за закрила в друга държава. Никога не е бил арестуван или осъждан, не е имал никакви лични проблеми в държавата си по произход и не твърди да е бил политически ангажиран, или да е имал проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност. Не е бил обект на заплаха или насилие. Причините за напускане на страната по произход са от битов, семеен и финансов характер. Баща му е парализиран и той трябва да издържа семейството. За да дойде в България е продал земя, има заеми, които трябва да връща. От две години се опитвал да напусне Б. и чак сега успял. Не е заплашван нито той, нито семейството му, но трябва да върне взетия заем. Не желае да се върне в страната по произход, защото работата там е по-ниско платена. Необходими са пари за лечението на баща му. Иска да му се осигури възможност да остане да работи легално в България.

В административното производство е приложена Справка с рег. № ЦУ–1878/29.08.2024г. относно Народна република Б., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Видно от нея, според Решение №247/03. 04. 2024 г. за приемане на Списък на сигурни страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила, Република Б. е сигурна страна. Премиерът Шейх Х. е подал оставка на 5 август 2024 г. и е напуснал страната, което носи нова надежда за отчетност и демократични реформи в Б.. Страната има временно правителство, ръководено от нобеловият лауреат и пионер в микрокредитирането М. Ю.. Приоритет на правителството е възстановяването на закона и реда в страната и подготовка за общи избори.

В хода на образуваното производство административният орган е констатирал наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ и е приложил ускорена процедура. Постановил е решение №УПВ4/14.10.2024г., с което е отхвърлил молбата на Г. А. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна. След анализ на личните причини, посочени в интервюто и преценка на данните от Справката за ситуацията в Народна република Б. е стигнал до извода за липса на предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, както и актуална Справка рег. № МД-02-55/24. 01. 2025 г. относно Народна република Б., актуалната политическа и икономическа обстановка в страната и нивото на сигурност.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 17.10.2024г., жалбата срещу него е подадена на 22.10.2024г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено на основание чл.70 ал.1 от ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № ЦУ - РД-05-110 от 03.04.2013г. (л.12), в установената писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна.

Не е основателно възражението за допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила при преминаването от производство по общия ред в ускорена процедура. Такава законова възможност е регламентирана в разпоредбата на чл. 70, ал.1 от ЗУБ, съгласно която, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

В случая административният орган е счел, че са налице предпоставките на чл.13, ал.1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, а именно, че чужденецът се позовава на основания извън предмета на закона и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Обсъдени са предпоставките по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ и е прието, че не са налице основания за предоставяне на статут.

Настоящата съдебна инстанция споделя извода, че жалбоподателят не посочва никакви конкретни причини за основателни опасения от преследване. Съгласно чл.8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на

престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Жалбоподателят по време на интервюто посочва, че никога не е бил арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми със силите за сигурност, нито с властите поради религиозната си и етническа принадлежност. Не членува в политически партии, никога не са му отправяни заплахи, никога не му е оказвано насилие. Причините за напускане на страната по произход са финансови, необходимост да издържа семейството си и да осигури средства за лечение на баща си и да върне заемите, които е взел. Правилно при данните от интервюто е прието, че чужденецът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, при което е приложим чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, достатъчно основание при липсата на предпоставките по чл. 8, съответно по чл. 9 от ЗУБ молбата за международна закрила да бъде отхвърлена като явно неоснователна. Мотивите за напускане на страната по произход, посочени като необходимост от средства за издръжка на семейството му, са извън предметния обхват на ЗУБ, съгласно чл. 13, ал.1, т.1 от ЗУБ. Доказателство в тази насока е обстоятелството, че чужденецът е дошъл в страната с работна виза, с цел работа. Влязъл е легално, искал е да замине за Италия, но не е успял. Също така жалбоподателят не е имал намерение да подаде молба за закрила. Такава молба не е била подадена от него при влизането на територията на страната. Искал е да премине нелегално с помощта на трафикант в С. по посока Италия, като молбата е подал едва след изтичане на срока на работната виза и задържането му от българските власти. Съвкупно преценени данните сочат, че липсват реални основания за търсене на закрила при условията на ЗУБ, а опасенията от преследване посочени в хода на съдебното производство не са реални и обективни, а само с цел мотивиране на причини за подаване на молба за закрила, провеждане на производство по ЗУБ и удължаване на престоя на територията на страната.

Относно статута на бежанец, обосновано и законосъобразно е прието, че общата обстановка в Б. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., нито посочените лични причини за напускане на страната по произход. Чужденецът не сочи реални действия на преследване, предприети спрямо него. Той не е бил заплашван, нито пък насилван или изтезаван. На фона на изложените мотиви в бежанската история на лицето би могло да се направи обоснован извод, че в конкретния случай става въпрос за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Едновременно с това кандидатът не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично не заявява, че е политически ангажиран, че е бил арестуван или осъждан и че е имал проблеми във връзка с етническата или религиозната си принадлежност. Фактите, които чужденецът посочва в бежанската си история не обосновават наличието на основателни опасения от преследване.

Не се установява кандидатът да е преследван заради религиозната си принадлежност. Той не е имал проблеми в тази връзка. Срещу него не е имало конкретни посегателства. Спрямо него не е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а опасенията му от евентуални

бъдещи заплахи са неоснователни. Г. А. не обосновава основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Спрямо него не е осъществено преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ. Поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, искането за предоставяне на бежански статут законосъобразно е отхвърлено като неоснователно.

Не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут. Няма данни, че жалбоподателят е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че Г. А. не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал. 1 т.1 и 2 от ЗУБ.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ: В случая спрямо чужденеца не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Наличието на заплахата по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Обстановката в Б. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От посочената справка не може да се направи обоснован извод, че Б. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Не са налице и визиранията в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ предпоставки за забрана за връщане на територията на страната по произход. Няма данни за никаква заплахата за живота и

свободата на чужденеца по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 43– ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на Г. А., роден на 21. 01. 1997 г. в Б., гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ДАБ „Военна рампа“, против решение № УПВ4 –14.10.2024г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал. 1 във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: